

[Lykketoff]

blive taget til indtægt for borgerlig politik i det danske Folketing. Det er også en urimelig påstand. Det, man kan sige om hr. Feldt, er, at han er en meget dygtig mand. Hvis han havde siddet for enden af forhandlingsbordet, så var det sikkert lykkedes at lave et forlig.

Men jeg er nødt til at gøre statsministeren opmærksom på, at det, der er indholdet i den svenske skattereftale, er marginalskatteændringer, der bringer de effektive svenske marginalskatter ned til det niveau, vi nu har i Danmark. Det, der ligger i Socialdemokratiets beslutningsforslag, som vi har til debat i dag, er marginalskattens sættelser, som på længere sigt ikke alene er lige så store, men endda for jævne almindelige indkomster noget større end dem, der ligger i regeringens eget udspil.

Derfor er det ikke nogen rigtig indvending, statsministeren kommer med over for Socialdemokratiets forslag; der er faktisk tale om en misinformation om det svenske skattesystems virkninger efter den reform, der nu er aftalt, og det gælder to punkter, nemlig for det første, hvad den effektive marginalskat vil være i Sverige efter reformen, og for det andet en forklaring af, hvordan svenskerne baner vejen for lavere marginalskatter.

Pointen både i den svenske socialdemokratiske regerings udspil og i de danske socialdemokratiske beslutningsforslag, der ligger her i dag, er, at den måde, hvorpå vi finansierer lavere skatteprocenter af den sidst tjente krone, er ved udvidelser af beskatningsgrundlaget, der især virker i toppen af indkomstfordelingen, og derfor kan det lade sig gøre at få et skattesystem, der bringer det danske nærmere til det, der er typisk i Europa, og som fastholder en fordelingspolitik, som er rimelig og solidarisk.

Når statsministeren står heroppe og kvitterer for det, Socialdemokratiet har sagt om mulighederne for at lette 6 pct.s skatten ved at fordoble bundgrænsen, så synes jeg, statsministeren skal mærke sig, at det, der er vores forudsætning for finansieringen, er ligesom i Sverige effektiv beskatning af formuegevinster, effektiv beskatning af frynsegoder og lukning af skattehuller.

Hvis statsministeren vil kvittere både for vores holdning med hensyn til lettelsen af marginalskatten og for finansieringen af det, så er der meget store muligheder for at blive enige, men det er det modsatte, der hidtil har været tilfældet.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg modstår fristelsen til her fra talerstolen at indgå i en detaljeret samtale om hr. Feldts forslag. (*Munterhed*). Det er ikke noget at grine ad, for det er et udmærket forslag, hr. Feldt har stillet. Det er det samme, vi grundlæggende forsøger med regeringens oplæg, nemlig at opnå en lettelse i marginalbeskatningen, og den svenske regering siger åbent, at det er også det, den ønsker, og det kan man se af deres forslag.

Lad os nu underkaste dette en grundig belysning f.eks. i Det Politisk-Økonomiske Udvalg eller på anden måde. Man kommer ikke væk fra, at der er forskel på den svenske og den danske skatteordning, men det, der nu sker i Sverige, er, at store indkomster får en meget betragtelig lettelse af marginalskatten, langt større end efter den danske regerings oplæg.

Det skal jeg ikke fordybe mig i nu, men jeg vil gerne sige et par ord til den – synes jeg – noget forvirrede debat, der har præget dagen for så vidt angår kommunernes økonomi.

I regeringens »Økonomisk Reform« af 12. oktober 1989 hedder det på side 4 om kommunernes økonomi:

»Fra 1991 til 1994 sænkes kommunernes udskrivningsprocent med 4 gange 0,5 procentpoint«

– altså uægtelig 2 i alt – og så står der:

»Der sigtes mod, at den ene halvdel af skattelettelsen finansieres ved besparelser og den anden ved forventet konjunkturoverskud i kommunerne.«

Hele ideen med vores plan såvel som med Socialdemokratiets oplæg var og er fortsat at fremkalde vækst og forbedret beskæftigelse, så vi får et konjunkturoverskud. Altså den ene halvdel af de to procentpoints siger vi skal finansieres ved besparelser.

I øvrigt forholder det sig således: Vi har med »Økonomisk Reform« skitseret et modificeret kommunalt udgiftsforløb, hvor kommunerne fik adgang til at finansiere halvdelen af budgetforbedringsbehovet, der følger af at reducere skatterne gennem de automatiske forbedringer af udskrivningsgrundlaget. Budgetforbedringsbehovet kan efter fire år derefter opgøres til ca. 3,8 mia. kr. Det er altså ikke 10 mia. kr., det er heller ikke 7,5 mia. kr.; det var 7,5 mia. kr. i regeringens plan fra foråret, men den har vi for at være imødekommende over for Socialdemokratiets ængstelse for, at vore besparelsesfor-